

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/55/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1123012771
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Kováč
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1123012771.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu JUDr. Karola Kováča a sudcov Mgr. Michala Kačániho, PhD. a JUDr. Erika Tomusa, v trestnej veci obžalovaného Y. J., pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Mestského súdu Bratislava I z 28.02.2024, sp. zn. 36T/29/2023, na verejnom zasadnutí konanom 13. júna 2024 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Trestného poriadku zrušuje sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa

obžalovanému Y. J., nar. XX.XX.XXXX v Z., trvale bytom ul. O. č. XX, XXX XX Z., t. č. vo výkone väzby,

ukladá

podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l) Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 5 Trestného zákona, § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam, úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona sa obžalovaný na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

V ostatných výrokoch ostáva napadnutý rozsudok nedotknutý.

odôvodnenie:

Rozsudkom Mestského súdu Bratislava I z 28.02.2024, sp. zn. 36T/29/2023, bol obžalovaný Y. J. uznaný za vinného v bode 1) napadnutého rozsudku pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona a v bode 2) napadnutého rozsudku pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

1) dňa 08.07.2023 v čase o 01.21 hodine na T. ulici v Z. v priestore pred podnikom s názvom Z. T. po predchádzajúcej neúspešnej snahe o odopnutie hodínok poškodeného M. L. jedenkrát kopol poškodeného M. L., ktorý sedel na zemi, do tváre, následkom čoho poškodený upadol do bezvedomia a hneď na to obvinený vzal poškodenému kapsičku čiernej farby značky D&C, ktorú mal prevesenú cez rameno a v ktorej sa nachádzala peňaženka, čierna, kožená s obsahom 2 platobné karty, občiansky preukaz, vodičský preukaz, európska karta poistenca, ISIC karta a hotovosť 5,- eur v minciach, ďalej sa

v kapsičke nachádzali slúchadlá zn. Apple Air pod, bielej farby, zakúpené pred približne tromi rokmi za približne 250,- eur, zväzok kľúčov, slúchadlá k iPhone káblové, balík cigariet a zapaľovač a následne obvinený z miesta odišiel, čím uvedeným konaním obvinený poškodenému M. L. spôsobil povrchové poranenie pery a ústnej dutiny a na odcudzených veciach škodu vo výške približne 255,- eur,

2) obvinený dňa 20.04.2022 v čase asi o 02:32 hod. v priestore dreveného altánku s prístreškom, nachádzajúcom sa v zadnej strane čerpacej stanice Shell na Panónskej ceste v Bratislave pristúpil zozadu k poškodenému W. U. sediacemu na lavičke pod prístreškom dreveného altánku a udrel ho sklenenou fľašou do oblasti krku, na čo sa poškodený W. U. po údere zvalil na lavičku, pričom obvinený ďalej pokračoval vo fyzickom útoku na poškodeného a odcudzil mu mobilný telefón zn. Xiaomi 11T Pro, čiernej farby, IMEI číslo: XXXXXXXXXXXXXXXX v hodnote 700,- eur spolu so SIM kartou s telefónnym číslom XXXX XXX XXX a peňaženku s obsahom hotovosti 3,-eur v minciach, doklady na meno poškodeného občiansky preukaz, karta poistenca Všeobecná zdravotná poisťovňa, bankomatová karta OTP, a následne z miesta činu utiekol. Svojím konaním poškodenému W. U. nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom M. XXX okr. X. spôsobil ľahké zranenie hlavy bez zjavného vonkajšieho poranenia, ktoré si vyžiadalo lekárske ošetrenie s predpokladanou dobou liečenia 5-7 dní a škodu odcudzením vecí v celkovej výške 703,- eur.

Za uvedenú trestnú činnosť bol obžalovanému podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona, § 36 písm. l) Trestného zákona, § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 5 Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona, § 39 ods. 4 Trestného zákona per analogiam uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona bol obžalovaný Y. J. na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 2 Trestného zákona, § 78 Trestného zákona bol obžalovanému Y. J. uložený ochranný dohľad na dobu 3 roky.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd obžalovanému Y. J. uložil povinnosť nahradiť škodu voči poškodeným:

- M. L., nar. XX.XX.XXXX, trv. Z. N. nad O. XXX vo výške 255,- eur,
- O. E., a.s. so sídlom B. H., XXX XX Z., IČO: XX XXX XXX vo výške 102,07 eur,
- W. U., nar. XX.XX.XXXX, trv. bytom M. XXX, vo výške 703,- eur.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný Y. J. v zákonnej lehote uvedenej v § 309 ods. 1 Trestného poriadku, ako osoba oprávnená podľa § 307 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Odvolanie smerovalo výlučne do výroku o treste odňatia slobody.

Obžalovaný Y. J. podané odvolanie písomne odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu tak, že odvolaním sa napáda len výrok o určení výšky trestu napadnutého rozsudku. S ohľadom na závažnosť trestného činu, na následky, ktoré nastali, navrhol, aby Krajský súd v Bratislave z dôvodov podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. d) a písm. e) Trestného poriadku zrušil výrok o treste v napadnutom rozsudku a aby bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody v nižšej výmere, teda pod hranicou 8 rokov.

V dodatočne doručenom doplnení odôvodnenia odvolania obžalovaný Y. J. prostredníctvom svojho obhajcu uviedol, že spolupracoval s orgánmi činnými v trestnom konaní a na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie, že je vinný zo spáchania skutkov tak, ako je to uvedené v obžalobe Okresnej prokuratúry Bratislava I a Okresnej prokuratúry Bratislava V a svoje konanie oľutoval. Súd prijal vyhlásenie obžalovaného. Nemôže sa stotožniť s odsúdením na 8 rokov, ktorý sa obžalovanému javí ako prísny. S ohľadom na závažnosť trestného činu, na následky, ktoré nastali a na poľahčujúce okolnosti na strane obžalovaného navrhol, aby Krajský súd v Bratislave zrušil výrok o treste napadnutého rozsudku a aby postupom podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona, § 36 písm. l) Trestného zákona, § 37 písm. h) písm. m), § 38 ods. 5 Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona, § 39 ods. 4 Trestného zákona per analogiam obžalovaného odsúdil na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní menej ako 8 rokov. Obžalovaný si nadmieru váži prácu a rozhodovanie súdov a orgánov činných v trestnom konaní a sám sa stotožňuje s výrokom o vine. Napriek tomu využil svoje právo na podanie odvolania s cieľom dosiahnutia miernejšieho

postihu za spáchané trestné činy uvedené v napadnutom rozsudku. Síce súd pristúpil k aplikácii § 39 ods. 4 Trestného zákona a uložil obžalovanému trest znížený pod dolnú hranicu trestnej sadzby, avšak neuložil trest znížený o jednu tretinu pod dolnú hranicu trestnej sadzby s ohľadom na osobu páchatel'a a jeho doterajší život ako aj na počet odsúdení. Obžalovaný súhlasí, že sa v minulosti opakovane dopúšťal trestnej činnosti, avšak má úprimnú snahu podrobiť sa resocializácii a zmene svojho životného štýlu. Na splnenie účelu trestu, ktorý sa jeho uložením sleduje, musí byť trest uložený v primeranom rozsahu, pretože v opačnom prípade spôsobí opak toho, čo sa ním sleduje. Napadnutý rozsudok považuje vo výroku o treste za neprimerane prísny. Na základe uvedených skutočností navrhol, aby Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd z dôvodov podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. d) a písm. e) Trestného poriadku zrušil výrok o treste napadnutého rozsudku a aby bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody v nižšej výmere, teda pod hranicou 8 rokov.

Krajský súd v Bratislave v konaní o odvolaní obžalovaného nariadil verejné zasadnutie, ktorého sa zúčastnili obžalovaný Y. J., jeho obhajca a prokurátorka krajskej prokuratúry. Odvolací súd vykonal verejné zasadnutie bez prítomnosti poškodených subjektov (M. L., W. U. a O. E., a. s.), nakoľko na takýto postup mal splnené všetky zákonné podmienky.

Odvolací súd na verejnom zasadnutí doplnil dokazovanie tak, že podľa § 326 ods. 5 Trestného poriadku, § 295 ods. 2 Trestného poriadku s použitím § 269 Trestného poriadku oboznámil aktualizovaný odpis registra trestov na obžalovaného Y. J. vyžiadaný dňa 04.06.2024.

Prokurátorka krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí pred odvolacím súdom navrhla odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava písomne podaného odvolania a jeho dôvodov a navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste odňatia slobody a aby obžalovanému uložil trest odňatia slobody s menšou výmerou ako 8 rokov, ktorá mu bola uložená súdom prvého stupňa.

Obžalovaný Y. J. sa v rámci konečného návrhu vyjadril tak, že sa pridrižiava ústneho prednesu svojho obhajcu.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 315 Trestného poriadku) primárne konštatoval prípustnosť odvolania obžalovaného Y. J. (§ 306 ods. 1 Trestného poriadku) a absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Trestného poriadku a preto podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaniami vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, pričom zistil, že odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné, avšak z iných dôvodov, než aké obžalovaný uvádzal v jeho odvolaní.

Povinnosťou odvolacieho súdu na základe revízneho princípu, determinovaného vyššie uvedeným ustanovením, bolo preskúmanie len tých výrokov, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie a preskúmanie správnosti postupu konania, ktoré predchádzalo týmto napadnutým výrokom rozsudku. Výnimkou z uvedenej zásady by bolo to, že by odvolací súd musel prihliadať aj na chyby, ktoré síce odvolaniami neboli vytykané, ale ktoré by boli takej povahy, že by odôvodňovali (po právoplatnosti rozsudku) podanie mimoriadneho opravného prostriedku, t. j. dovolania v zmysle § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

V nadväznosti na vyššie uvedené zistenia, ako aj vzhľadom na podané odvolanie zo strany obžalovaného Y. J. iba voči výroku o treste napadnutého rozsudku a z toho vyplývajúceho rozsahu prieskumnej povinnosti, odvolací súd už nepreskúmaval výrok o vine, vrátane použitej právnej kvalifikácie.

Odvolací súd predovšetkým zdôrazňuje zo spisu vyplývajúcu skutočnosť, že Okresná prokuratúra Bratislava I podala na obžalovaného Y. J. na Mestský súd Bratislava I dňa 31.10.2023 obžalobu pod sp. zn. 2Pv 146/23/1101, pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona, pričom vec bola vedená na mestskom súde pod sp. zn. 36T/29/2023. Dňa 27.11.2023 Okresná prokuratúra Bratislava V podala na obžalovaného Y. J. na Mestský súd Bratislava I dňa 27.11.2023

obžalobu pod sp. zn. 3Pv 125/22/1105, pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, pričom vec bola vedená na mestskom súde pod sp. zn. 52T/34/2023.

Uznesením z 08.11.2023, sp. zn. 52T/34/2023, mestský súd podľa § 21 ods. 3 Trestného poriadku spojil na spoločné konanie trestnú vec obžalovaného Y. J. vedenú na mestskom súde pod sp. zn. 52T/34/2023 s trestnou vecou rovnakého obžalovaného vedenú na mestskom súde pod sp. zn. 36T/29/2023, pričom spoločné konanie bude vedené pod sp. zn. 36T/29/2023.

Krajský súd v ďalšom iba konštatuje, že obžalovaný Y. J. na hlavnom pojednávaní konanom 28.02.2024 urobil vyhlásenie v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, t. j. že je vinný zo spáchania oboch skutkov uvedených v obžalobách a následne mestský súd prijal toto vyhlásenie obžalovaného. Je nutné tiež uviesť, že pred prijatím vyhlásenia súd prvého stupňa obžalovaného poučil o jeho právach, ako aj o práve urobiť niektoré z vyhlásení podľa § 257 ods. 1 písm. a) až c) Trestného poriadku a o následkoch spojených s vyhlásením viny. Prvostupňový súd obžalovanému položil podľa § 257 ods. 5 a § 333 ods. 3 písm. c), písm. d), písm. f), písm. g), písm. h) Trestného poriadku otázky, na ktoré obžalovaný odpovedal kladne a až potom rozhodol mestský súd podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku uznesením, že vyhlásenie obžalovaného prijíma a súčasne v súlade s § 257 ods. 8 Trestného poriadku vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu v akom obžalovaný priznal spáchanie skutkov nevykoná, pričom vykoná len dôkazy súvisiace s výrokom o treste, náhrade škody, alebo ochrannom opatrení.

Pokiaľ ide o výrok o treste, je potrebné zdôrazniť, že stanovenie druhu trestu a jeho výmery musí vychádzať nielen z podmienok upravených v ustanoveniach pri tom ktorom druhu trestu, ale je tiež potrebné dôsledne skúmať všetky skutočnosti významné z hľadiska účelu trestu obsiahnutého v § 34 ods. 1 Trestného zákona, ako aj ostatné na účel trestu nadväzujúce kritériá rozhodujúce pre určenie druhu trestu a jeho výmery, ktorých zohľadnenie predpokladá úprava zásad pre ukládanie trestov.

Ustanovenie § 34 ods. 1 Trestného zákona o účele trestu je spolu s § 34 ods. 4 Trestného zákona základným vodidlom pri určovaní druhu trestu a jeho výmery. Z hľadiska týchto ustanovení, uložený trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov a zároveň trest vyjadří morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Závery na primeranosť postihu páchatel'a trestného činu sa musia opierať o skutočný stav veci a musia z neho vyplývať.

Na podklade odvolania obžalovaného Y. J. voči rozsudku Mestského súdu Bratislava I z 28.02.2024, sp. zn. 36T/29/2023, ktoré smerovalo výlučne do výroku o treste (uloženie ochranného opatrenia a rozhodnutie o nárokoch poškodených na náhradu škody obžalovaný vôbec nenamietal), krajský súd v rámci revízneho princípu zistil, že súd prvého stupňa nesprávne zistil a ustálil pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, čím tak porušil ustanovenia Trestného zákona, čo napokon zakladalo apelačný dôvod na zrušenie napadnutého rozsudku vo výroku o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného zákona.

Mestský súd predovšetkým pochybil v tom, keď obžalovanému Y. J. priznal priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona (spáchal viac trestných činov). Zrejme prehliadol, že podľa doposiaľ ustálenej súdnej praxe [stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14.06.2010, sp. zn. Tpj 104/2009 k rozdielnemu výkladu § 37 písm. h) Trestného zákona v otázke pojmu „viac“ trestných činov] pojmy „viac“ v slovnom spojení „viac trestných činov“ v § 37 písm. h) Trestného zákona a „dva a viac“ v slovnom spojení „dva a viac trestných činov“ v § 41 ods. 1 Trestného zákona sú synonymom a § 37 písm. h) Trestného zákona je v tomto rozsahu potrebné vykladať tak, že Trestný zákon považuje za priťažujúcu okolnosť spáchanie viac ako jedného trestného činu. Spáchanie zbiehajúceho sa trestného činu sa však v súlade so zásadou „ne bis in idem“, vyjadrenou v § 38 ods. 1 Trestného zákona nepoužije ako priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona, ak by išlo zároveň o okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby, pričom môže ísť aj o okolnosť podľa ustanovenia všeobecnej časti Trestného zákona (§ 41 ods. 2 Trestného zákona), čo bol aj posudzovaný prípad.

Teda pri správne zvolenom postupe bol pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností vyrovnaný (v pomere 1:1), tým pádom nedošlo k úprave trestnej sadzby v zmysle § 38 ods. 3, alebo ods. 4 Trestného zákona pre trestný čin najprísnejšie trestný [§ 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona], ktorá je 7 rokov až 12 rokov. Následne správnym postupom podľa § 38 ods. 5 Trestného zákona došlo k zvýšeniu dolnej hranice trestnej sadzby o jednu tretinu na 9 rokov a 6 mesiacov až 12 rokov (mestský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku nesprávne určil dané rozpätie na 10 rokov a 6 mesiacov až 12 rokov), nakoľko základom na také zvýšenie trestnej sadzby je rozdiel medzi hornou a dolnou hranicou zákonom ustanovenej trestnej sadzby (§ 38 ods. 8 prvá veta, časť za bodkočiarkou Trestného zákona). Horná hranica trestnej sadzby sa zvyšovala v zmysle § 41 ods. 2 Trestného zákona na 16 rokov. Následne prvostupňový súd aplikoval mimoriadne zmierňovacie ustanovenie podľa § 39 ods. 4 Trestného zákona per analogiam [pričom keď už sa tak rozhodol, správne mal v § 39 Trestného zákona popri ods. 4 Trestného zákona per analogiam, uviesť aj ods. 2 písm. d), nakoľko ide o analogické použitie aj tohto ustanovenia týkajúceho sa konania o dohode o uznaní viny a prijatí trestu], v takom prípade sa trestná sadzba upravila na 6 rokov a 4 mesiace až 16 rokov (teda nie na 7-ročnú dolnú hranicu trestnej sadzby, ako to v odôvodnení napadnutého rozsudku vysvetľoval mestský súd).

Odvolací je však toho názoru, že súd prvého stupňa nepostupoval správne, keď označeným spôsobom obžalovanému mimoriadne znížil trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby a to na základe aplikácie stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27.06.2017, sp. zn. Tpj 55/2016, ohľadom zníženia trestu podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam. Totiž náhľad nielen na charakter a závažnosť skutkov, zo spáchania ktorých bol obžalovaný uznaný za vinného, ale aj náhľad na jeho kriminálnu minulosť, jednoznačne vylučoval postup podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam. Treba si uvedomiť i fakt, že sa nejedná o automatický nárok obžalovaného na takýto postup, ale len o fakultatívnu možnosť, pri ktorej musí konajúci súd vychádzať aj z okolností prípadu i osoby páchatela a toto všetko premietnuť do svojich záverov ohľadom ukladania trestu.

Obžalovaný Y. J. má v odpise registra trestov evidovaných 12 záznamov, okrem jedného odsúdenia (pre drogovú trestnú činnosť) len pre majetkovú trestnú činnosť. V rámci týchto odsúdení sa dopustil desiatich trestných činov krádeže a jedného zločinu lúpeže, za ktorú mu bol v roku 2015 uložený úhrnný 7-ročný trest odňatia slobody. Za pozornosť stojí aj to, že skutku bod bodom 2) napadnutého rozsudku (teda skoršieho z dvoch posudzovaných) sa obžalovaný dopustil dňa 20.04.2022, teda v čase jeho neprávoplatného odsúdenia za inú majetkovú trestnú činnosť a to trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava III zo 14.10.2021, sp. zn. 3T/115/2021. Dokonca len jeden deň po spáchaní uvedeného skutku z prejednávaneho prípadu sa obžalovaný aj v Rakúsku dopustil majetkovej trestnej činnosti, za ktorú bol odsúdený rozhodnutím Krajského súdu Korneuburg z 01.06.2022, sp. zn. 327 Hv 45/2022m, po ktorom právoplatným odsúdením sa obžalovaný dopustil skutku pod bodom 1) napadnutého rozsudku (dňa 08.07.2023). Obžalovanému priťažuje aj to, že mu boli už opakovane ukladané nepodmienečné tresty odňatia slobody, pričom ostatný trest odňatia slobody vykonal dňa 11.02.2021. V neprospech obžalovaného vyznievajú aj okolnosti spáchaných zločinov, keď poškodených napadol bez príčiny fyzickými atakmi smerujúcimi v prvom prípade na hlavu (kopancom zo strany obžalovaného, následkom čoho poškodený upadol do bezvedomia, po čom ho obžalovaný olúpil) a v druhom prípade na krk poškodeného, na ktorý obžalovaný zaútočil sklenenou fľašou a po následnom ďalšom fyzickom útoku na poškodeného tomuto odcudzil v skutkovej vete špecifikované veci. Z uvedeného možno vyvodiť, že v osobe obžalovaného treba vzhľadnúť nevyspytateľného a nebezpečného recidivistu, na ktorého nemali žiadny výchovný vplyv ani predchádzajúce nepodmienečné tresty odňatia slobody.

Nakoľko však odvolanie podal iba obžalovaný Y. J., rešpektujúc zásadu zákazu „reformatio in peius“ (§ 322 ods. 3 Trestného poriadku), neprichádzala do úvahy akákoľvek zmena rozsudku súdu prvého stupňa v neprospech obžalovaného, pre nedostatok odvolania prokurátora.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného Y. J., krajský súd zistil, že tu nebol žiadny relevantný dôvod na zníženie samotnej výmery trestu odňatia slobody. K požiadavke obžalovaného, aby mu bol uložený ešte miernejší trest odňatia slobody, konkrétne o celú jednu tretinu pod dolnú hranicu trestnej sadzby, odvolací súd považuje za potrebné vysloviť, že hoci vypustil jednu priťažujúcu okolnosť, vzhľadom na závery konštatované odvolacím súdom v súvislosti s nesprávnou aplikáciou § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam mestským súdom, by bolo možné uvažovať o tom, že ide o trest skôr mierny, ako prísny, čo platí o to viac, ak takýto druh trestu bol vymeraný takmer

pri dolnej hranici zníženej trestnej sadby, hoci zvýšenej tak podľa režimu 38 ods. 5 Trestného zákona (išlo o prípad recidívy v spáchaní zločinu, kde sa dolná hranica zvyšuje o jednu polovicu), ako aj podľa režimu § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona (išlo o prípad viacčinného súbehu dvoch zločinov za použitia zostrujúcej zásady). Nič na tom nemení ani obhajobou akcentovaná námietka, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní učinil vyhlásenie o vine, napokon, to mu bolo zohľadnené ako príslušná poľahčujúca okolnosť. Tvrdeniu, že obžalovaný má úprimnú snahu podrobiť sa resocializácii a zmene svojho životného štýlu krajský súd v žiadnom ohľade neuveril, nakoľko vyššie vyjadrené závery ohľadom osoby obžalovaného svedčia o opaku a vylučujú akceptáciu obhajobou uvedených úvah. Obžalovaný zjavne neprejavil v podstate žiadnu mieru sebareflexie a so zreteľom na uvedené skutočnosti možno usudzovať, že osoba obžalovaného neprejavuje rešpekt nielen k hodnotám a záujmom chránených Trestným zákonom, ale ani k samotným rozhodnutiam súdov.

Preto s poukazom tak na charakter skutkov, vrátane ich značnej závažnosti, ako aj osobu obžalovaného, krajský súd vyvodil, že uloženie trestu odňatia slobody v akejkoľvek nižšej výmere, než akú obžalovanému Y. J. uložil prvostupňový súd v napadnutom rozsudku, nie je dôvodné, nakoľko by sa výrazným spôsobom vymykalo požiadavke na dosiahnutie účelu trestu. V tomto smere je preto odôvodnené také preventívne pôsobenie na obžalovaného, ktoré mu účinne zabráni v dopúšťaní sa trestnej činnosti, pričom je súčasne nevyhnutné na obžalovaného pôsobiť represiou v podobe nepodmienečného trestu odňatia slobody aspoň (za daných okolností) v stanovenej výmere (zásada jednoty prevencie a represie). Takýto druh a výmera trestu odráža v sebe nielen uvedené protiprávne konanie obžalovaného z hľadiska jeho postoja k dodržiavaniu jednotlivých spoločenských noriem, ale tiež jeho vývoj z hľadiska možného páchania trestnej činnosti a v neposlednom rade prispieva k naplneniu ďalšej funkcie trestu, ktorou je ochrana spoločnosti pred páchatelom trestnej činnosti.

Nadriadený súd uzatvára, že odvolanie obžalovaného Y. J. bolo iba čiastočne dôvodné. Pokiaľ mestský súd pochybil tým, že vo výroku o treste napadnutého rozsudku nesprávne aplikoval Trestný zákon v § 37 písm. h) v neprospech obžalovaného, tak túto chybu svojim vlastným rozhodnutím konvalidoval odvolací súd, ktorý zároveň odstránil aj nedostatok v označení ustanovení Trestného zákona, podľa ktorých mestský súd obžalovanému uložil trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby.

Zaradenie obžalovaného Y. J. na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia zodpovedá § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona.

Záverom treba dodať, že výroky prvostupňového rozsudku, týkajúce sa ochranného opatrenia (ochranného dohľadu) a škody, neboli odvolaním obžalovaného Y. J. napadnuté a navyše odvolací súd nemal ani žiadny relevantný dôvod, aby tieto výroky osobitne preskúmal a zaujal k nim svoje stanovisko.

Odvolací súd na základe vyjadrených úvah a právnych záverov, rozhodol tak, ako to vyplýva z výrokovej časti tohto rozsudku.

Predmetné rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.